

Mala peça al teler socialista

LA TRENCADISSA DEL PSOE HA ESFONDROT EL TÒPIC D'UN PARTIT GOVERNAT PER JOVES CULTES, BEN PREPARATS POLÍTIICAMENT, REFLEX DE L'ESPANYA DEL CANVI QUE IMPULSÀ LA SEVA VELLA GUÀRDIA.

Amable lector: Quants polítics del PP coneix vostè als quals comanaria la regeneració del seu partit? Tots els capitosts d'aquesta formació defineixen el PP com un partit de bona gent, de militants honestos, que, lamentablement, arrossegueu les ombres que projecten els corruptes. És una bona definició, però algú, des de fora d'aquest partit, algú amb coneixement de causa, ens l'hauria de confirmar. Perquè ara ja no parlem d'un o de dues dotzenes, sinó de milers i milers de ciutadans i ciutadanes afiliats al partit més corrupte –amb molt d'avantatge– des de la Transició. Jo puc dir que conec militants del PP honestos –per cert, ho passen fatal per mor dels seus camarades–, però no en nombre suficient ni per fer una mica de dissabte a la seva formació ni que sigui a la ciutat de Palma. Si allarguem la mirada cap al continent, els meus coneixements personals s'estanquen però la impressió general empitjora, ja que allò que ens arriba via premsa no prefigura un futur esperançador.

Cal fer aquestes precisions per contribuir a afeblir l'onada mediàtica que, en matèria de corrupció, pretén igualar tots els partits polítics, començant pels que encara no governen. No són tots iguals, per més que els ERO andalusos hagin fet una gran passa cap a l'homologació dels socialistes amb la marca Espanya. Però el PSOE ha passat davant al PP en trencadissa. El PP no ha sofert mai uns moviments tel·lúrics tan devastadors com els que han sacsejat aquestes setmanes els fonaments del PSOE. Per què els socialistes espanyols, dels quals hauríeu dit –parlem massa de memòria– que són gent molt més preparada que els *populars*, no han sabut obrar amb coneixement? D'on surt tanta ineptitud, tanta incompetència?

GUILLEM FRONTERA

La crisi ens ha mostrat un partit desendreçat i ha confirmat el que se sospitava fa estona: ja no és una formació de joves valors, de joves cultivats i ben preparats per dur endavant un projecte ambiciós de sanejament. Zapatero, durant el seu primer govern, va fer coses notables, però va acabar entonant el cant del cigne, ben desafinat, per cert. Però l'havia precedit Almunia, vull dir que la cosa ja no pintava bé. D'aleshores ençà, el partit, de dues opcions, sempre ha triat la més dolenta –fins avui mateix. Els seus errors tenien, enmig de tot, l'avantatge de ser previsibles. El desencís dels més optimistes té prou base: els joves socialistes, fetes les excepcions prescriptives, no responen al perfil de nous espanyols ben aparellats intel·lectualment, políticament, culturalment, dels quals tenim

espesses notícies i clars testimonis. Si hi afegim que les maquinàries dels partits polítics estan pensades per refusar els millors i promocionar la mediocritat –no conflictiva, disciplinada i afalagadora–, potser arribem a entendre per què, fins al dia 2 d'octubre, a les persones més decents no els queia tan malament Pedro Sánchez.

Per si no bastés l'anèmia política que ara esquitxa tot l'Estat, els vells barons, inexplicablement beatificats pel pas del temps, han esclatat a parlar com lloros: així, han donat la raó als més escèptics, els que mai no varen creure que Felipe González fos un gran estadista i molt menys, encara, un home d'esqueres. I els que mai no varen trobar Alfonso Guerra tan graciós. O els que ja veien Corcuera com ara el pot veure qui tingui fetge d'hipòtam. No és estrany que alguns socialistes de vàlua no hagin acceptat baronies i es protegeixin en el silenci.

De Mallorca estant, ens encoratja l'actitud, a hores d'ara, de Francina Armengol, que ha sabut entendre's amb qui calia entendre's; i ens té amb l'ai al cor el president valencià Ximo Puig, per aquesta volubilitat que alguns confonen amb cintura política. Armengol i Iceta, si no cauen en combat, podrien contribuir lleugerament a rehabilitar el socialisme espanyol, del qual es diu que és tan necessari per a la governabilitat –ara ho diuen, sobretot, els del PP. Potser sí, potser és necessari, però no exactament al lloc on el volen situar la Brutus andalusa i Javier Fernández, aquest asturià maniobrer i opac. Duran la núvia a la porta de la catedral de La Almudena i la confiaran a Mariano Rajoy, amb companyanyament de cors celestials que negaran allò que és tan evident que fa mal d'ulls.

Escriptor, guionista i crític d'art